

Szüleim

Kemény fogával  
torkukba harapott a magány  
Egészen sohasem hitték -  
Odvas fogukkal  
míg egymásba harapnak  
nem veszik észre  
mennyire fáj

x x x

Látod

Utolérnek naponta vidám suhancok  
aromba nevetnek  
Az én arcomat ronggyá verték a gondok  
Gyűjtöttem szaporán a csendet  
Ők hangosan énekelnek az utcán  
Minek irom a verset?  
Eltakarnám mindig az arcom  
S ujjaim, látod,  
az égre merednek.